

Piatra care este încă respinsă

***„Piatra pe care au respins-o zidarii
a devenit acum piatra din capul unghiului.”
Matei 21:42***

Ne apropiem de perioada din an în care lumea creștină va începe să-și îndrepte atenția asupra acelor evenimente grave care au avut loc în Iudeea acum aproape două mii de ani, culminând cu arestarea, judecarea și răstignirea lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, care a venit în lume pentru a fi Mesia și Regele promisiunii.

Comentatorii ne spun că nu a existat niciodată o perioadă în istoria omenirii ca ultimele câteva decenii, în care să fi avut loc atât de multe evenimente remarcabile care au schimbat întregul curs al istoriei omenirii. Totuși, acest lucru nu este adevărat în comparație cu nașterea, slujirea, moartea și învierea lui Isus. Aceste evenimente, deși asociate în principal cu o singură personalitate, au zguduit deja lumea și sunt destinate să schimbe cursul și perspectiva umanității într-o măsură mult mai mare în viitor decât au făcut-o în trecut.

Isus respins

Despre Isus este scris că „El a venit la ai Săi, dar ai Săi L-au respins” (Ioan 1:11). Aceasta a fost cauza

imediată a persecuției care a dus la moartea Sa crudă și prematură. „Poporul său” era națiunea Israelului. Mulți dintre oamenii de rând ai națiunii s-au bucurat de mesajul său și, cu câteva zile înainte de răstignirea sa, l-au aclamat cu entuziasm ca rege (Ioan 12:12-15). Cu toate acestea, nu a fost așa în cazul liderilor religioși. Ei îl urau cu invidie pe Domnul și, în cele din urmă, au reușit să-l aresteze și să-l răstignească. Ioan 15:25

Isus era pe deplin conștient că cărturarii și fariseii îl urau. Cu puțin înainte de sfârșitul slujirii sale, le-a spus o parabolă care se potrivea atât de bine cu circumstanțele, încât chiar și ei au înțeles sensul ei. Cu toate acestea, mânia lor a crescut și au devenit mai hotărâți ca niciodată să-l omoare. Parabola era despre un stăpân de casă care a plantat o vie și apoi a lăsat-o în grija unor viticultori, în timp ce el a plecat într-o țară îndepărtată. Când a venit vremea culegerii roadelor, stăpânul casei și-a trimis slujitorii la vie, dar viticultorii pe care îi lăsase să se ocupe de ea i-au ucis pe unii și i-au maltratată pe ceilalți. În cele din urmă, stăpânul casei și-a trimis propriul fiu, crezând că viticultorii îl vor respecta, dar ei nu au făcut-o. L-au ucis și pe el. Matei 21:33-46

Stăpânul din această parabolă era Iehova, iar via era națiunea iudaică. Vitugeii erau conducătorii religioși ai națiunii, iar slujitorii care au fost trimiși mai întâi să-l reprezinte pe stăpân erau profeții. Se consemnează că conducătorii religioși i-au ucis pe profeți și i-au ucis cu pietre pe cei trimiși de Dumnezeu. (Matei 23:37). Acum plănuiau să-l omoare pe Fiul pe care Tatăl Cereșc îl trimisese.

După ce a relatat această parabolă, a cărei aplicare era atât de evidentă, Isus a citat profeția referitoare la piatra pe care zidarii au respins-o: „N-ați citit niciodată în Scripturi: Piatra pe care zidarii au respins-o a devenit piatra din capul unghiului. Aceasta este lucrarea Domnului și este minunat să o vezi. Vă spun că Împărăția lui Dumnezeu vă va fi luată și dată unui neam care va aduce roadele cuvenite. Oricine se va poticni de piatra aceea va fi zdrobit, iar pe oricine va cădea peste el, îl va zdrobi.” Matei 21:42-44; Psalmul 118:22,23

Isus însuși era piatra pe care constructorii – conducătorii religioși ai Israelului – au respins-o. Profetul Isaia a prezis unul dintre motive, spunând: „Nu era nimic frumos sau măreț în înfățișarea lui, nimic care să ne atragă către el.” (Isaia 53:2). De fapt, desigur, Isus era perfect, „sfânt, nevinovat, nepătat, separat de păcătoși.” (Evrei 7:26). Era bun și milostiv și făcea bine. Vindeca bolnavii și învia morții. Îi încuraja pe cei slabi de inimă și arăta milă păcătoșilor. L-a condamnat pe fariseul care i-a mulțumit lui Dumnezeu că nu era ca vameșul și l-a lăudat pe vameș pentru că și-a recunoscut păcatul și a cerut cu umilință iertare lui Dumnezeu. Faptele Apostolilor 10:38; Matei 11:5; Luca 18:9-14

Totuși, acestea nu erau calitățile pe care cărturarii și fariseii le căutau în cel pe care îl acceptau ca Mesia și Rege al lor. Ei doreau un Mesia care să nu le expună practicile rele, așa cum făcea Isus. Ei doreau pe cineva pe care să-l poată controla ca pe un fel de rege marionetă, bine calificat ca general pentru a ridica și comanda o armată cuceritoare, dar mulțumit

să-i lase să conducă și să exploateze poporul după cum doreau. Așadar, din punctul lor de vedere, Isus nu avea nicio frumusețe care să-i facă să-l dorească.

Pentru cărturari și farisei, Isus nu se potrivea cu dorințele lor în ceea ce privește Mesia promis. Ilustrația pietrei care a devenit capul de colț sugerează construirea unei structuri. Piatra de temelie era punctul de plecare al fundației, iar restul fundației era aliniat și egalizat cu această piatră. Isus nu era doar piatra de temelie a templului spiritual, ci era „capul colțului corner ;” adică era piatra de sus care lega întreaga structură. Astfel, constructorii, neînțelegând felul de clădire pe care Dumnezeu o ridica, l-au respins pe Isus. Nu au găsit niciun loc pentru el în planurile lor și au refuzat să asculte planul lui Dumnezeu.

Înălțat de Dumnezeu

Toate experiențele tragice din viața lui Isus s-au datorat faptului că zidarii L-au respins. Cu toate acestea, înălțarea Lui la slava cerească după suferința și moartea Sa a fost împlinirea profeției că piatra respinsă va deveni piatra din colț. El nu avea să fie capul vechii case evreiești, pe care cărturarii și fariseii o deformaseră și o răstălmăciseră în mod atât de lamentabil prin metodele lor egoiste de construcție, ci al unei case noi, o casă spirituală. Acest lucru fiind adevărat, era atât potrivit, cât și esențial ca piatra din colț să fie pusă mai întâi pentru noua casă, astfel încât întreaga structură să poată fi conformă cu planul și scopul lui Dumnezeu.

Vorbind despre Isus cel credincios și înviat, apostolul Petru spune următoarele: „Când veniți la El, Piatra vie – respinsă de oameni, dar aleasă de Dumnezeu și prețioasă pentru El – și voi, ca pietre vii, sunteți zidiți într-o casă spirituală, pentru a fi o preoție sfântă, care aduce jertfe spirituale plăcute lui Dumnezeu prin Isus Cristos. Căci în Scriptură se spune: „Iată, pun în Sion o piatră, o piatră de temelie aleasă și prețioasă, și cel ce se încrede în ea nu va fi niciodată rușinat. Acum, pentru voi care credeți, această piatră este prețioasă. Dar pentru cei care nu cred, piatra pe care au respins-o zidarii a devenit piatra din capul unghiului și o piatră care îi face pe oameni să se poticnească și o stâncă care îi face să cadă. Ei se poticnesc pentru că nu ascultă de mesaj – ceea ce era și destinul lor. Dar voi sunteți un popor ales, o preoție împărătească, o națiune sfântă, poporul ales al lui Dumnezeu, ca să vestiți faptele minunate ale Celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. Odată nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; odată nu ați primit milă, dar acum ați primit milă. 1 Petru 2:4-10

Noua națiune

Când Isus le-a făcut cunoscut scribilor și fariseilor că piatra pe care o respingeau urma să devină piatra din capul unghiului, El a adăugat: „Vă spun că Împărăția lui Dumnezeu vă va fi luată și va fi dată unui neam care va aduce roadele convenite.” (Matei 21:43). În lecția pe care am citat-o din Petru, în care el se referă la piatra și la noua clădire care a început să fie ridicată cu Isus ca piatră de temelie, el ne vorbește și despre națiunea căreia Isus a spus că îi

va fi dată împărăția. El a spus: „Voi [biserica] sunteți ... o națiune sfântă .” 1 Petru 2:9

Națiunea Israel ar fi putut fi națiunea regală sau împărătească a lui Dumnezeu. În Exodul 19:5,6, citim despre promisiunea lui Dumnezeu față de Israel dacă vor fi ascultători de legile Lui. „Acum, dacă mă veți asculta și veți păzi legământul Meu, veți fi comoara Mea specială dintre toate popoarele pământului, căci tot pământul este al Meu. Voi veți fi împărăția mea de preoți, poporul meu sfânt. Acesta este mesajul pe care trebuie să-l dați poporului Israel.” Promisiunile au fost făcute inițial acestei națiuni. Cu toate acestea, deoarece au respins profeții și, în cele din urmă, L-au ucis pe Fiul lui Dumnezeu, împărăția le-a fost luată și, începând cu Isus ca piatră de temelie, Dumnezeu a început să creeze o nouă națiune. Sunt multe promisiuni, în special în Noul Testament, care se referă la cei care devin parte a acestei noi națiuni spirituale. „Dacă suferim, vom și domni împreună cu El” este una dintre ele. 2 Timotei 2:12

Lucrarea lui Dumnezeu de la Cincizecime a fost chemarea și alegerea celor care vor domni împreună cu Cristos ul în împărăția de o mie de ani. (Apocalipsa 20:6). Va fi o împărăție reală, deși acest fapt a fost pierdut din vedere de mult timp în mare parte a lumii creștine, dar apostolii și Biserica primară l-au înțeles. Într-adevăr, ei credeau că această împărăție glorioasă a lui Mesia era aproape. Ei știau că Isus se va întoarce pentru a înființa acea împărăție pe pământ, punând capăt lungii nopți de plâns și moarte a pământului. Pavel a scris:

„Noaptea este aproape de sfârșit; ziua este aproape.” Romani 13:11,12

Aceasta va fi ziua care va rezulta din domnia lui Cristos, care a fost înălțat la capul colțului în structura împărăției mesianice. Într-adevăr, aceasta este ziua pe care Tatăl Ceresc o va aduce. Este lucrarea Lui și „este minunată în ochii noștri”. (Matei 21:42). Ziua binecuvântată a împărăției nu va fi o utopie concepută de oameni, ci o zi de strălucire și bucurie care va rezulta din răsăritul „Soarelui dreptății”, care va răsări „cu vindecare în aripile sale”. Maleahi 4:2

Viziunea pierdută

Nu a trecut mult timp după ce apostolii au adormit în moarte, că viziunea speranței împărăției a început să se estompeze. Două puncte de vedere eronate s-au dezvoltat treptat pentru a-i lua locul în inimile creștinilor. Primul era că împărăția lui Dumnezeu va fi instaurată prin unirea bisericii cu puterile civile. Lumea creștină declarată știe acum cât de lamentabil a eșuat acest lucru. Mai târziu s-a dezvoltat teoria eronată că împărăția la care se referă Biblia este doar o influență dreaptă exercitată într- asupra inimilor și vieților credincioșilor. Se susține că, atunci când întreaga lume se va converti la o viață dreaptă, împărăția va fi venit pe deplin.

Au fost depuse eforturi misionare mari și răspândite pentru a converti lumea, în special în ultimul secol și jumătate, cu speranța realizării împlinirii promisiunii împărăției. Acum începe să se recunoască încet că acest punct de vedere este la fel de dezamăgitor ca

și teoria bisericii-stat. Din această cauză, mulți recunosc acum că nu cunosc cu adevărat semnificația creștinismului și nici dacă acesta a reușit sau a eșuat. Acest lucru este evident din următorul text, scris acum câteva decenii de regretatul dr. Charles W. Ranson, secretar general al Consiliului Misionar Internațional, și publicat în Revista Christian Century.

„Se recunoaște din ce în ce mai mult că nu vom găsi răspunsuri la unele dintre cele mai complexe întrebări ale practicii misionare contemporane până când nu vom ajunge la o nouă claritate cu privire la semnificația creștină a istoriei. Ce ne așteptăm să se întâmple datorită predicării misionare a bisericii? Care este semnificația speranței creștine – în cadrul istoriei și dincolo de istorie? Și care este relația acestei speranțe cu vocația noastră misionară? Într-un anumit sens, criza contemporană a misiunilor provine din recunoașterea faptului că nu cunoaștem cu adevărat răspunsurile la aceste întrebări sau, cel puțin, că răspunsurile pe care le oferim în mod convențional sunt total inadecvate.”

„A interpreta acest interes reînnoit pentru escatologie [destinul umanității] doar ca o formă de evadare din problemele practice care au devenit prea dificile de rezolvat înseamnă a-l interpreta total greșit. Aceste întrebări sunt, mai degrabă, rezultatul unui nou realism care recunoaște natura catastrofică a istoriei și caută un răspuns la aceasta în lumina plenitudinii Apocalipsei creștine și a speranței creștine. Ele reprezintă o încercare de a supune

întreaga întreprindere istorică a misiunilor creștine judecății Cuvântului lui Dumnezeu.”

„Aici se află într-adevăr judecata prezentă a lui Dumnezeu asupra noastră. Este foarte posibil ca ceea ce Domnul Dumnezeu nostru cere cel mai mult de la noi în acest moment să fie o reexaminare pocăită a lucrurilor în care am eșuat în simpla ascultare – înțelegerile pe care le-am ignorat, convingerile pe care nu am avut puterea sau curajul să le aplicăm. Fără îndoială, acesta va fi un drum greu. Dar ar putea fi drumul care duce la înviere și reînnoire, nu numai pentru mișcarea misionară, ci pentru întreaga biserică.”

„Prin urmare, convingerea mea profundă este că ceea ce Dumnezeu cere de la noi nu este o strategie misionară extraordinară, nu este un plan central pretențios, ci o întoarcere umilă la Cuvântul lui Dumnezeu, în care îl întâlnim din nou pe Judecătorul și Mântuitorul nostru și primim din nou mandatul și ordinele noastre de marș.”

Iată o mărturisire sinceră a frustrării. Este o recunoaștere umilă a lipsei de cunoaștere a scopurilor lui Dumnezeu și a lucrării care trebuie făcută prin biserică. Aceasta nu a venit de la un laic obscur, ci de la un doctor în teologie, absolvent al Universității Oxford, secretar general al Consiliului Misionar Internațional și autor al multor cărți și articole despre lucrarea misionară creștină. Confruntându-se cu realitatea dură că eforturile misionare ale bisericii eșuau, el a recomandat cu sinceritate ca toți să se întoarcă la Cuvântul lui Dumnezeu pentru a afla ce vrea El cu adevărat să

facă. Dacă observațiile doctorului Ranson erau adevărate acum câteva decenii, cu cât mai mult descriu ele astăzi nevoia bisericii de a se întoarce la Cuvântul lui Dumnezeu – Biblia.

Isus le-a spus fariseilor că au anulat Cuvântul lui Dumnezeu prin propriile lor tradiții – tradițiile oamenilor (Marcu 7:6-9). Acum istoria se repetă. Tradițiile și ideile umanității căzute, mai degrabă decât Cuvântul lui Dumnezeu, ghidează din ce în ce mai mult sistemele bisericești și învățăturile lor.

De-a lungul secolelor, diverse tradiții ale oamenilor au încercat din ce în ce mai mult să anuleze Cuvântul lui Dumnezeu. Tradiția bisericii-stat a făcut cu siguranță acest lucru și, deși această idee este acum în general dezaprobată, ea și-a lăsat amprenta asupra gândirii religioase. Astăzi, în multe țări, lideri religioși proeminenți îndeamnă influențarea guvernului civil în adoptarea de legi care se crede că vor susține ideile lor respective.

Una dintre cele mai înșelătoare tradiții ale oamenilor este ideea că împărăția lui Dumnezeu promisă este ceva ce trebuie stabilit prin eforturile umane. În mod conștient sau inconștient, acest concept eronat îl respinge pe Isus ca piatră de temelie, la fel de categoric cum l-au respins fariseii. Ei doreau propria lor împărăție. Liderii religioși de astăzi au pierdut din vedere planul lui Dumnezeu de a înființa o împărăție. Ei au puțină sau deloc credință în ideea că puterea divină va fi exercitată pentru a prelua conducerea pământului. Ei îl laudă pe Isus ca om, dar acordă puțină atenție învățăturilor Cuvântului lui Dumnezeu

că el va fi Regele Pământului și va domni cu „putere peste toate națiunile”. Apocalipsa 2:26,27; Psalmul 2:6-10; 1 Corinteni 15:22-25

Isus, piatra de temelie

Judecata a venit asupra națiunii Israel, iar judecata va veni asupra lumii la timpul potrivit al lui Dumnezeu și în felul Lui. Toată creștinătatea va jeli din cauza eșecului său de a atinge scopurile concepute de oameni. Pe măsură ce casa lor se prăbușește, Isus, Regele promis al pământului, piatra de temelie a noii sale case spirituale pe care a fost în proces de construire, își va începe în curând domnia dreaptă. Cu adevărat, aceasta este lucrarea lui Dumnezeu și este minunată în ochii noștri. Ucenicii care urmează pașii Domnului, văzând semnele apropierii împărăției, pot spune cu adevărat: „Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul; să ne bucurăm și să ne veselim în ea.” Psalmul 118:24

Să ne bucurăm, nu pentru că bisericile eșuează, ci pentru că știm că Dumnezeu are un plan mai bun pentru convertirea lumii. Planul Său va avea un succes glorios, rezultând în binecuvântarea promisă a tuturor națiunilor pământului. (Geneza 12:1-3; Faptele Apostolilor 1:8). Să ne bucurăm în cunoașterea și convingerea că ziua pe care Domnul a promis-o va fi una de strălucire și bucurie crescândă. Ea se va sfârși într-o glorie pentru El care va umple pământul așa cum apele acoperă marea – nu datorită eforturilor omenești, ci pentru că va fi lucrarea Lui. Habacuc 2:14

Acest lucru este cu adevărat minunat în ochii tuturor celor care se bucură de Dumnezeuul mântuirii noastre și îl acceptă cu umilință pe Cristos, piatra din capul unghiului , ca model, Mântuitor și Rege al lor.